

Arrest

nr. 83 598 van 25 juni 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 10 mei 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 april 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arresten van 2 september 2011 (RvV 2 september 2011, nrs. 66 177 en 66 178).

1.3. Verzoekers dienden op 20 januari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 31 januari 2012 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten

(...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.01 .2012

Overwegende dat betrokkene op 10.05.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 29.04.2011 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 07.09.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 20.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds actueel zijn; betrokkene een faxkopie van een brief van zijn zus aanbrengt waarin vermeld staat dat er op 06.03.2011 een huiszoeking zou plaatsgevonden hebben in het huis van betrokkene; aan een fax geen bewijswaarde kan toegekend worden, gezien de authenticiteit van dergelijk document niet kan worden vastgesteld; dit document bovendien een gesolliciteerd karakter vertoont; een dergelijk getuigschrift op zich echter niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas te herstellen; het document geen officieel karakter heeft en bovendien niet in origineel wordt voorgelegd; indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten kunnen bovendien slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; betrokkene verklaart dat hij telefonisch van zijn zus zou vernomen hebben dat er een huiszoeking plaatsvond in zijn huis en de deuren van zijn huis nu zouden zijn afgesloten; betrokkene deze blote beweringen op geen enkele wijze kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...)”

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

“(...

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten

(...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.01 .2012

Overwegende dat betrokkene op 10.05.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 29.04.2011 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 07.09.2011 een arrest velde waarbij de

beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 20.01 .2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst; betrokkene verklaart dat haar problemen nog steeds actueel zijn; deze problemen door het CGVS en de RVV als ongeloofwaardig werden beschouwd; betrokkene zich beroept op hetzelfde document die door haar echtgenoot werd voorgelegd; aan een fax geen bewijswaarde kan toegekend worden, gezien de authenticiteit van dergelijk document niet kan worden vastgesteld; dit document bovendien een gesolliciteerd karakter vertoont; een dergelijk getuigschrift op zich echter niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas te herstellen; het document geen officieel karakter heeft en bovendien niet in origineel wordt voorgelegd; indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten kunnen bovendien slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aangezien de aangevoerde middelen in beide verzoekschriften identiek zijn en de respectievelijke beslissingen verzoeker (rolnr.: RvV 90 632) en zijn echtgenote (rolnr.: RvV 90 639) betreffen, is het aangewezen beide zaken omwille van de onderlinge samenhang met het oog op een efficiënte rechtsbedeling te voegen.

2.2. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers argumenteren als volgt:

"Artikel 1A van de Conventie van Genève bepaalt het volgende

"Elke persoon die uit gegronde vrees (1) voor vervolging (2° wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuigen (3), zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit (4), en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (5) of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of uit hoofde van bedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Doordat de FOD binnenlandse zaken, algemene directie vreemdelingenzaken besliste om de asielaanvraag van verzoek(st)er niet in overweging te nemen, bij gebreke aan nieuwe elementen.

Dit terwijl verzoek(st)er zich wel degelijk in de voorwaarden bevindt om als vluchteling te worden erkend. Verzoek(st)er heeft 'een gegronde, toekomstige' vrees voor vervolging door de militairen van het heersend regime/door de rebellenbewegingen.

Ten onrechte wordt verweten aan verzoek(st)er dat hij (zij) geen nieuwe elementen aanbrengt dit omdat de vrienden en kennissen van de familie onder druk worden gezet en niet durven te verklaren, Verzoek(st)er doet er alles aan om hierover stukken te bezorgen, maar tot op vandaag kon hij (zij) deze nog niet verkrijgen.

De gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in april 2010 hebben op verzoek(st)er een hele zware indruk nagelaten.

Het is duidelijk dat verzoek(st)er bij terugkeer naar Ingoesjetië gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (art. 3 EVRM) en ernstige bedreiging van zijn leven of de persoon van verzoek(st)er als gevolg van een willekeurig geweld in Ingoesjetië.

Mocht verzoek(st)er bescherming kunnen genieten in Ingoesjetië dan had hij zijn land niet verlaten.

In Ingoesjetië worden de mensenrechten dagdagelijks geschonden.

Men kan niet ontkennen dat verzoek(st)er wel degelijk een reëel risico loopt voor het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Ingoesjetië.

Om die redenen diende verzoek(st)er een tweede asielaanvraag in.”

3.2. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissingen geen standpunt wordt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekers, doch slechts wordt vastgesteld dat zij bij hun tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens hadden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aangezien dit tot de exclusieve bevoegdheid behoort van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er werd in de bestreden beslissingen enkel geoordeeld dat verzoekers *“geen nieuwe gegevens naar voren breng(en) dat er, wat (hen) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*, maar er wordt geen uitspraak gedaan over de gegrondheid van hun asielaanvraag. De schending van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan bijgevolg te dezen niet dienstig worden aangevoerd waardoor het middel juridische grondslag mist.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur evenals de schending van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers geven hierbij volgende toelichting:

“Artikel 62 bepaalt het volgende:

“de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Aan artikel 62 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993). Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

Artikel 2: “de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd”

Artikel 3: “de opgelegde motivering moet in de akte de Juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de FOD binnenlandse zaken, algemene directie vreemdelingenzaken werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurige en volledige wijze motiveert.

De redeneringen worden ofwel helemaal niet ofwel op zeer algemene en vage manier gemotiveerd, voor zover er al gesproken kan worden van enige ‘motivering’.

Nochtans, voornoemde wettelijk bepalingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) vereisen een formele, duidelijk, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zeker niet aan deze vereisten waar er

ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in stereotiepe en algemene bewoordingen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht.

De stereotiepe motivering is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Het gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). De bestreden beslissingen bevatten duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze gesteund zijn. Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partijen zich steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en op artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissingen kunnen dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.6. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben aangebracht zodat de asielaanvragen niet in aanmerking werden genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvragen van verzoekers niet in overweging werden genomen.

3.7. Samen met de verwerende partij merkt de raad op dat de kritiek van verzoekers op de bestreden beslissingen geenszins wordt toegespitst op de concrete motieven ervan. Verzoekers beweren dat dat de beslissingen niet nauwkeurig zijn en de stukken en algemene gegevens niet op een nauwkeurige wijze werden onderzocht, maar zij passen dit niet toe op de overwegingen van de bestreden beslissingen. Het blijft bijgevolg onduidelijk waaruit de door verzoekers aangehaalde onnauwkeurigheid en het gebrekkige onderzoek zouden blijken.

3.8. Uit een analyse van de hierboven weergegeven bestreden beslissingen kan worden afgeleid dat met de fax die verzoekers blijkens het administratief dossier in het kader van hun tweede asielaanvraag hadden neergelegd en met de verklaringen die zij tijdens hun gehoor van 24 januari 2012 hadden afgelegd, uitdrukkelijk rekening werd gehouden. In de bestreden beslissingen werd echter terecht opgemerkt dat *“aan een fax geen bewijswaarde kan toegekend worden, gezien de authenticiteit van dergelijk document niet kan worden vastgesteld”* en *“dit document bovendien een gesolliciteerd karakter vertoont”*. Verder werd overwogen dat verzoekers die zich in het kader van hun tweede asielaanvraag op dezelfde feiten baseren er niet in slagen de ongeloofwaardigheid van hun eerste asielaanvraag te herstellen waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon besluiten dat verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens hadden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen dus hoegenaamd niet worden bijgetreden waar zij stellen dat de beslissingen een stereotiepe motivering bevatten. De Raad merkt overigens op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.9. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden of dat een onnauwkeurig onderzoek zou zijn gevoerd. Er werd derhalve geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.10. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekers zetten hierbij het volgende uiteen:

“Artikel 2 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden bepaalt dat:

“Het recht van eenieder op een leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank wegens een misdrijf waarop de Wet de doodstraf heeft gesteld.”

Artikel 3 bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen “.

Artikel 5 bepaalt:

“Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid”

Doordat de FOD binnenlandse zaken, algemene directie vreemdelingenzaken beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

Hierdoor worden ten eerste de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Ingoesjetië loopt verzoeker het reëel risico dat hij wordt vermoord of onderworpen aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen. Het is immers een algemeen bewezen feit dat in Ingoesjetië gewelddadige militaire willekeur zegeviert. Verzoek(st)er kan bij een terugkeer naar Ingoesjetië onmogelijk de bescherming inroepen van de plaatselijke autoriteiten, gezien deze totaal niet in staat zijn om een einde te stellen aan de gewelddadige willekeur en zelfs meewerken aan deze willekeur.

Dat dit middel ernstig is.”

3.11. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Het derde middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 9 van het EVRM aangezien verzoekers niet verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissingen deze verdragsbepaling schendt.

3.12. Verzoekers tonen niet aan dat zij in het kader van hun tweede asielaanvraag “*nieuwe gegevens*” hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet die ernstige aanwijzingen vormen van het feit dat zij onderworpen zouden zijn aan een behandeling die strijdig kan worden geacht met de in het derde middel aangehaalde verdragsartikelen. De beslissingen waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris hun tweede asielaanvraag weigert in overweging te nemen, maken geen inbreuk uit op hun fundamentele rechten, zoals verzoekers nochtans lijken te beweren.

3.13. De Raad stelt vast dat verzoekers hun betoog met betrekking tot de schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM verbinden aan een terugkeer naar Ingoesjetië. De bestreden beslissingen, waarbij de tweede asielaanvraag van verzoekers niet in overweging wordt genomen, gaan echter niet gepaard met bevelen om het grondgebied te verlaten, waardoor de aangevoerde schendingen niet voortvloeien uit de bestreden beslissingen. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN